

ми е за пеперудата! . . .

Баба му взела пеперудата и като ѝ турнѣла на едно клонче, казала на Бояна:

— Бояне, крилицето не може да се заший, но да оставимъ пеперудката да си ходи, защото тя не ще може вече да хвърчи.

НЕУЧТИВО ДѢТЕ.

— Тодорчо, събери си играчките! Днесъ ще отидемъ на гости у една моя приятелка.

— Ахъ, мамо, иди самичка. Азъ ще си играя съ моя дървенъ конь. Искамъ да останя тукъ.

— Едно добро дѣте трѣбва да слуша майка си. Ела съ мене да те облѣка.

Тодорчо остави играчките си и отиде слѣдъ майка си. Слѣдъ половинъ часъ тѣ бѣха вече у госпожа Елисавета, приятелка на майка му.

Тя ги посрѣщна съ голѣма радостъ.

— Какъ сте госпожо? Какъ е вашето дѣте? Добъръ день Тодорчо!

Тодорчо едвамъ отговори и не си сне шапката отъ главата. Майка му захваня